

Et lille stykke Danmark midt i London

Må jeg sige det på dansk, please?

Med skolestart når børnene er 4 år, ser hverdagen noget anderledes ud for danskere i London. Det vil folkene bag Dania School gøre op med: Her er skoleuniformerne pakket væk, madpakkerne smurte, og danske traditioner og måder at lære på holdes i hævd.

■ – Er der nogen, som vil fortælle om sig selv – på dansk?

Louise kigger rundt på flokken af små størrelser, der sidder foran hende i det lille, smalle klasselokale. Hun er skolelærer, og spørgsmålet er derfor ikke så

usædvanligt, i og med at klokken lige har rundet 9, og vi er taget til morgensamling for alle skolens elever. Der er bare dét, at vi ikke er i Danmark, men i London. Lige her, midt i millionbyen, ligger Dania School, den

danske skole – med æ, ø og å'er på væggen, Sebastians sørøversang som favoritten og hr. Skægs bøger i reolen. Her ryger engelske ord lige så gerne over børnenes læber som danske, og derfor er det heller ikke så underligt, at Louises sætning fra før egentlig blev sagt på engelsk. Så kan alle være med. Netop af den grund bliver det ikke just mindre morsomt, da spørgsmålet udløser følgende svar fra flokken – på rungende dansk:

– Nej tak!

Den udmelding udløser et fælles grin fra børnene af den slags, der ikke sådan er til at stoppe igen.

De fleste, store som små, forstår nemlig dansk. Enten fordi familien er rejst fra Danmark til London på grund af arbejde, eller fordi det kun er den ene forælder, der er dansk. Uanset hvad handler det ofte om at holde sproget ved lige, og det kan børnene netop her

– Må jeg sige det på dansk, please? spørger 8-årige Molly og stiller sig, uden at tænke videre over det, foran sine kammerater. Hun kom til byen for tre år siden med sin familie, da hendes far fik nyt job. Dengang var engelsk rent volapyk for den lille pige, der nu taler sproget lige så godt som sit modersmål. Der

8-årige Molly fortæller om sig selv på dansk foran de fleste af skolens elever.

Med Anne Hermann i spidsen går turen til den lokale skrammel-legeplads.

I børnehaveklassen er der fuld gang i sangkufferten, som både har danske og engelske melodier i sig.

for er der ikke noget, som afholder hende fra, uden videre, at stille sig op foran sine kammerater.

– Da vi tog afsted, var jeg virkelig nervøs for, hvordan det skulle gå. Begge mine børn var jo stadig relativt små, så jeg anede ikke, hvordan de ville tage imod det nye sprog. En ting er at flytte på grund af arbejde, noget andet er at rive ens familie op ved roden og flytte den til et helt nyt og ukendt sted, fortæller Anne Hermann, der ud over at være mor til Molly og storesøsteren Kamille også arbejder på skolen.

Sangskatte og sjov

Med 37 elever fra børnehaven til 6. klasse er Dania mindre end de fleste danske skoler. Og det samme er tilfældet med de enkelte

klasser: I børnehaven kaster seks ud af de i alt otte elever og hele to lærere sig denne morgen over dagens første aktivitet: sangkufferten. Med hængende sager i alle afskygninger stikker en lille, rødhåret pige hånden ned i kufferten og hiver et æble op. Lettere overrasket over det valgte breder der sig et smil i det lille ansigt. Hvilken sang dén ting fra kufferten udløser, er der ingen tvivl om blandt de små.

– Jaaaa, det er æblemand! lyder det i kor, inden eleverne kaster sig ud i den klassiske børnesang, som kommer rundt om både pærer, blomster og andre frugter. Selv om det nogle gange kan være svært at få vendt munden til et besværligt ”æ”, lykkes det alligevel – sådan nogenlunde da...

– Det er en lidt sjov blanding, for nogle af børnene kommer direkte fra Danmark og kan ikke et ord engelsk, mens andre er født og opvokset her. Så de skal have det danske ind lige så stille og roligt, og derfor synger vi, fortæller den ene af de to lærerinder, som begge har sat sig i skrædderstilling blandt de små.

Når der skal synges i stedet for at tale, går det lidt lettere med ordene – selv når man er en lille størrelse, som først skal til at finde ud af det besværlige, danske sprog. Men i gang kommer børnene. Faktisk så meget, at de kan tage tilbage til Danmark og rykke direkte ind i en almindelig klasse, hvis det er det, forældrene ønsker. Hvis børnene senere vil på gymnasiet og universitetet herhjemme, har de niveauet til selv at opsøge og tage en 9. klasses afgangseksamen i Danmark.

Hånd i hånd

– Hvornår er det, vi skal afsted? spørger Molly, der sidder og kører blyanten let igennem æ’er og å’er i lokalet ved siden af. Her er eksaminer og fjerne fremtidsmuligheder ikke noget, den glade pige med farverige tygegummitatoveringer på armene skænker en tanke. Nej, det er tværtimod formiddagsturen til den lokale skrammel-legeplads, Lumpy Hill. Dét er værd at tænke på.

Med Fjällräven-rygsække på de små skuldre kommer flokken ind på række, inden turen går på tværs af de befærdede veje til den lokale legeplads. I London

Dania School...

Dania School åbnede i 2013 med bare fire elever. I dag er skolen vokset til 37 elever og fire lærere. Idéen til skolen kom fra en dansk kvinde bosat i London, der ønskede et alternativ til det engelske skolesystem for sine børn.

Læs mere på:
daniashool.com

Alle børn har veste på, så de kan ses i Londons travle trafik.

er pladsen så trang, at de færreste skoler har legepladser og boldbaner, som børnene bare kan bruge. De skal derimod lejes. Lidt af en kontrast til de folkeskoler i Danmark, mange af forældrene kommer fra og kender. Ikke desto mindre glæder børnene sig til det, der venter, og lågen til legepladsen når knap nok at blive lirket op, inden flokken styrter afsted mod gynger, svævebane og gamle kørestole, der står klar til at være en del af børnenes fantasi.

– Come on, Mille. Skynd dig, så vi kan nå at lege, lyder det fra Kamille, så snart porten er lukket igen, og legepladsen ligger åben for børnene. 12-årige Mille skynder sig at sætte sin taske på jorden og løbe hen til veninden, der står klar ved svævebanen. Det er med at være hurtig på aftrækkeren, inden de vildeste aktiviteter bliver optaget, og den står på medbragte madpakker i det fri. Her er det ikke noget med en flad sandwich på hvidt toastbrød og små chipsposer, som frokostmenuen ellers ofte står på i det engelske. Nej, her skal børnene have noget med gods i. Rugbrødsadder med leverpostej ryger lynhurtigt op fra de medbragte madkasser. Det grove brød

Smil til fotografen!

er egentlig ikke fast inventar i de britiske supermarkeder, men det er alligevel lykkedes mange at skaffe det – enten hjemmebagt, medbragt fra Danmark eller købt hos en af de danske bagere, som findes i byen.

– I love rugbrød. Min mor køber det, fortæller en lille gut og sætter sine mælkefortænder i en klapsammenmad. Det er ikke bare måden at lære på, der stikker ud fra det gængse engelske – og så mad, tøj og værdier. Sådan er det også for Mille og lillebroren Max på 6 år, som også sidder klar med deres madpakker. De er søskende og vokset op med onkel Reje, H.C. Andersen og remoulade derhjemme.

Det gav sig selv

For deres danske mor og engelske far, Anette Roger Nielsen og Daniel Curran, var Dania et valg, der faldt lige så naturligt, som at begge børn selvfølgelig skulle døbes i Danmark. Som forældre til børn, der er vokset op med

Der bliver brændt en masse energi af, inden det er tid til madpakker.

både engelsk og dansk sprog og kultur, er de bare nogle af dem, der har valgt at bytte skoleuniformer og engelske læringsmetoder ud med madpakker og danskundervisning. Da de for otte år siden stod med deres 4-årige pige, som efter engelsk standard var klar til at trække i uniformen og komme i skole, kunne Anette mærke en uro i maven. Mille var da ikke skoleklar. Hun var jo stadig bare deres lille pige, som skulle have lov til at være lige netop dét i så lang tid som overhovedet muligt.

Mens Anne Hermann er office manager på skolen, er Christina Bek Larsen skoleinspektør.

– Jeg kunne ikke forstå, at hun skulle i skole. Hun var jo stadig en lille pige, som på ingen måde var klar til at sidde stille og lære at læse og skrive. Mille er født med svage muskler og høreproblemer, så vi ville gerne skåne hende så længe som muligt, fortæller Anette, der har boet i London siden 1999.

– Vi endte faktisk med at tage et halvt år til Aarhus, hvor vi har en lejlighed, fordi jeg ikke kunne overskue, at hun skulle i skole allerede. Men da vi kom retur til England, var der jo ikke noget at gøre, så hun begyndte i en lille, engelsk skole.

Selv om det fungerede fint på den engelske skole, gik Anette stadig i det stille og håbede på, at noget andet ville dukke op. Uro-

en i maven dukkede stadig op fra tid til anden.

– Jeg sad tilfældigt og bladrede igennem kirkebladet fra den danske kirke herovre, og der så jeg en annonce for Dania: at de ville til at starte op, så man kunne både donere penge og skrive sine børn op. Det var vist det, man kalder for en ”no brainer” (noget, man slet ikke skal tænke over, red.).

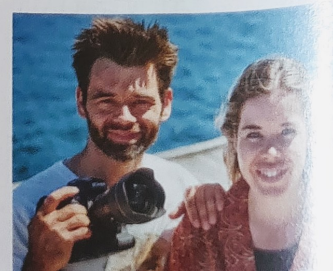
Opfordringen kunne de ikke sidde overhørig: De ville hellere end gerne hjælpe med, at skolen kunne blive en realitet, så deres datter kunne få en mere rolig skolegang, i tråd med den. Anette kender så godt hjemmefra. Med Daniels firma Finders International, der beskæftiger sig med slægtsforskning, i ryggen, valgte de at donere penge til skolen. For når der alligevel skulle gives penge til et godt formål, hvorfor så ikke donere dem til et sted, hvor familien selv kunne se og mærke forskellen – helt ind i deres egen stue? Som sagt så gjort, og både store og små i familien Curran-Nielsen har lige siden været en del af livet på og omkring Dania.

– Nu kan vi se, hvor stor en forskel det gør for mange, inklusive os selv, at vi har skolen. At vi kan være med til at støtte det, er bare fantastisk. Tænk at kunne give penge til noget, som også direkte gør en forskel for vores familie, siger Daniel og kigger på sin kone, der nikker. Hverken børn eller forældre ville være skolen foruden. Dét er de ikke ét sekund i tvivl om.

– Og hvis Mille vil til Danmark og læse der, kan hun gøre det. Det giver mig en ro, tilføjer Anette.

– Nu er Mille kommet i den alder, hvor hun synes, det er sjovt at shoppe. Så når vi er i Danmark, er det hende, der hjælper mig, når vi er i butikker, fortæller Daniel på engelsk og bryder ud i et grin. Deres datter har helt styr på det danske.

FAMILIE JOURNAL I ENGLAND

Af Mai Christensen

Foto: Søren Lamberth

mai.christensen@familiejournal.dk